

Nieuw in het duin: de vierstippige mierenzakkever

Ergens in Meijndel, begin mei 2013: kevers, oranje met zwarte stippen, langwerpig, bijna één centimeter groot. Geen lieveheersbeestjes dus. Thuis zou ik ze kunnen opzoeken, hoewel veel soorten zich niet plegen af te laten beelden in mijn keverboekjes. Na wat geblader thuis trof ik een gelijkende kever aan, waarvan de larven in bosmierennesten op onze diluviale gronden leven: de vierstippige mierenzakkever. Niet in de duinen dus. Maar mijn kevers zaten wel bij zo'n mierennest.

De vierstippige mierenzakkever bezit groefjes, waarin uitstekende ledematen passen. Zij (niet hij) laat zich vallen op mierennesten. Eerst proberen mieren de aanval, maar nergens hebben zij houvast. De kever krijgt geleidelijk de nestgeur, en kruipt naar binnen. Daar legt zij eitjes, met een zakje van uitwerpselen eromheen. De larve kruipt uit het ei, kop uit het zakje, en doet zich te goed aan resten, en ook aan mierenbroed. Met eigen uitwerpselen, speeksel en ook aarde vergroot de larve het

zakje. De mieren zijn zelfs geneigd bij verhuizing het zakje mee te voeren naar een nieuw nest. Na enkele jaren volgt de verpopping en verschijnt er een kever bovengronds. Daar is hij of zij van mei tot augustus te vinden, als bladeter.

Ik ben nog enkele keren teruggekeerd naar de plek waar de kevers zaten, direct langs een voetpad. Ik voerde een keverboekje mee ter vergelijking. Ze zaten er nog. Na enkele weken hadden de kevers zich verspreid; ze waren in elk geval niet meer te vinden. Een recent NEV-keverboek geeft aan dat de soort in Noord- en Zuid-Holland ontbreekt. Dat lijkt dus niet meer te kloppen. Reden te meer om in het komende voorjaar weer bij bosmierennesten te kijken. Wellicht eind april al, want voorjaar 2013 was onbehoorlijk koud. Kijkt u mee?

PETER VAN DEN BERG

Foto: Henk van Woerden